

מרגש: הגב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש

[2]

אנשים אמיצים באמצעות בדורן

הסיפור המצורר הבא התרחש בעבר חונכה האחרון ומהיבב את כולנו. אבל, כל השמות בסיפור אמיתיים וזה המקום לצין שככל סיפור שמנוכרים בו שמות, קיבלה רשות כפורה לתפרסם את שם.

היה זה ביום שלישי כ"ב בכסלו. מודכי נוחת אמת יוצא מכיתו שבישוב "אור ברכה" בשומרון, לכיוון המרכז. הרכבת מלא. אבטל אשתו וחמשת ילדיו אליו. הילדים אמרו לו שהיותם וריעיתם אמרו לחשיך לבית החולמים 'تل השומר', שם אמרו לעבור מחר ניתוח לפורוסקופי לתרומות כליה.

האוידה ברכבת נעימה והנסעה מתקדמת במהירות. ואז, בampoo החותית ברכבת הקטן ומועך אותו כליל. טוטאלוסט. מנגנון וריאם את התאונה מהחרידה ומוועיקם את מדי' ואזהלה למקום. למען האמת איש לא חושב שמשהו יותר כי מתנדב 'הצלחה' מגיע לזרה. הוא עצם עניינים, המראה קשה,

ובכל זאת מpher לבדוק. אולי יש את מי להציג. וזה לא יומן. נס גלוי. מודכי, אישתו וכל הילדים בחיים. גם נהג הטנדר כי,ומי שלוא היה שם ולא ראה את הרכבת המועל לא יכול להבין את גודל הנס. "אנחנו מפניכם לבבם לא תונצטבם", אמרו הפרמדיקים למודכי, "לאן לפנות?"

"לחל השומר", הוא אומר, "מחר אני אמור לתרום שם כליה".

וז בדיחה נחמדה, והפרמדיקים מחייכים בנימוס. אחרי

תאונת צאת אין סיכוי שמודכי יתרום מחר כליה.

בשלב זה אני מקבלת דיזוז ויוצאת במהירות למקום. והזotta

הרופאי נמצא שם המכום. הילדים ומודכי מואבחנים עם חבותות יבשות בלבד, אבטל שורה צלע ולא עוד. שום דבר מה שקרה לא הגוני. "אתה לא תורם מחר כליה", אני אומרת לאיש. "למה? המצב הרפואי שלי לא אפשר. שאלתה את הרופאי: חוץ מבהלה וכמה מכות לא קדה לי כלום", הוא מוהה. "כן, אבל כולכם חוויתם טראומה קשה. לך הביתה, תנוחו, תטאושו, תחכה שאשתך תחוור לתפקידו, יתאחה השבר ווא נדבר", אני אומרת את המכום מאליו.

ומה אומר האיש הנגדל הזה אם לא את המשפט הבא: "אדם לא ישב עוד שעיה אחת כדי אליה בעקבות העובדה שאני עברתי האונה ויצאתי בניסי ניסים. לא ייקום ולא יהיה!"

ואכן, לא קם ולא היה. למחות, בשבע בוקר, זוכה מודכי ותרום את הכליה כשאשתו שווה לצדיו.

אכן, מוגנת חיים. החלטה שלו העניקה בצד חיים לו ולמשפחה!

"לאבא מותר לומר לא"

ל' בונגן תש"פ

לא היה קל להתרגם להלויה. ידעו שהוא שונה ממה שהכרנו. ידעו שהניה בתוך רכב סגור, רוחקים כל כך מהירק לנו מכל... שומרתי על עצמי חזקה. אסופה בשבייל הילדים.

רגע לפני היציאה פנה אליו בני בכאב. "אם, מה אני אומר בהසפּד?"

השאלה שלו הטילה אותו לתוך מערכות. בזמן שבuali וצ'יל היה מודרם ומונשם אלפי-אלפי אנשים היו איתנו בתפילות. למלعلا מלעל' וארכע מאות נשים (מתווכן נשים רחוקות מהתורה ומצוחות) הפרישו לזכותם להה בערב שבת. עשורות אף ספרי תהילים נאמרו מידי יום ושמעתה גם על אנשים שמעולם לא הגיעו לתפליין ועשׂו זאת לזכותם.

כל אלו ישבו עכשו על הפטירה, מה יגידו? אנשים שומרו תורה ומצוות יודעים שהכל מודיק מאיו יתברך, אבל מה יהושך שתגניה לראשונה בחיו תפליין לרופאות הרוב הכרב וככשו ישמעו שהוא נפטר?

חששתי מהשאלות שיעלו. בעלי השתדל כל חייו לקדש שם שמיים, הפטירה שלו צריכה להמשיך את דרכו וביתר שאת.

לקחת לי עצמי רגע של ריכוז. אין עוד מלבדו. מה בורא עולם רוצה מני כת?

בכת אחת ידעת.

"תקשייב", אמרתי לבן שלי, "תגיד בדיק את מה שאמר אביו של נחשות וקסמן הייד".

על נחשות וקסמן כולם. נחשות - הבהיר הצער שעלה על טרוף ונחטף לביר נבאללה, הרuid את לבבות ישראל. לא היה מי שלא התפלל להצלתו של הנער הצער, ובכלי שבת, כאשר התבצע מבחן חזאי על מנת לחלו, נשארו כל המתפללים בכל בתי הכנסת ואמרו תהילים להצלחת המבצע. ובכל זאת, במהלך קרב החילוץ, נחשות נהרג. כאשר הובא למונוחות ספּד לו אביו ואמר דברים שהדודה מקצתה העולם ועד קצחו. "colsnu ביקשנו בשביבל", אמר האב, "colsnu בכינו, זעקנו ועשינו כל שביכולתנו כדי להשמע את התקשה שלנו בצורה הכרורה ביזור לפני ריבונו של עולם. ואכן, אין ספק שההפללה שלנו נשמעה, ובכל זאת התקשה הייתה לא', ונם זו תשובה. אבא יכול לומר כן', אבל לאבא מותר גם לומר לא".

"זה מה שהאמור גם אתה", אמרתי לבני, "תגיד תודה רבה לכל אלו שהתפללו ולכל מי שקיבל על עצמו קובלות טובות להות אבא, חסביך שהקב"ה תמיד עונה אבל כרגע הוא ענה לא', ולאבא מותר גם לומר לא".

אני יודעת שתפלילות לעולם לא שבות ריקן. התפללנו, ביקשנו, קיבלנו על עצמנו קובלות טובות, וד' שומר את כל התפלילות האלו בבית גנווי ועשה בהן שימוש. "שמעה וдумתי בנאדר להיות", יתכן שהדמעות שלנו היו אלו שהחרות

כדי להכירע את הקף, ובכלי שם

למעלה, ועודאי משתמש בהן כדי

ללמד סגנוריה על עם ישראל.

בעצם, העובדה שכולם ממשיכים

הלהה היא והוא מכה

התפלילות שנשפכו

באותם ימים, התפלילות

שמוחזקות אותנו גם היום.

הבהרה: עיתון כתיפה הוא שפונה לנברות. הכרב בבקשת העלות על הכתב מקורות החיים של בעלה זיל. אין בכתב כל עידוד או קריאה לתרומות או ארגון, להצטרוף לשורותיו או לתרום כליה.